

AVA REID

TÍHA VODY

PŘELOŽILA JANA JAŠOVÁ

COO
BOO

Tíha vody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ava Reid

Tíha vody – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AVA REID

TÍHA
VODY

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

A STUDY IN DROWNING

Copyright © 2023 by Ava Reid

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic,
Inc. and Andrew Nurnberg Associates Prague.

Cover art by Christin Engelberth

Translation © Jana Jašová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-846-2

ISBN e-knihy 978-80-7498-859-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-864-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-865-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Jamesovi.
Tohle je milostný příběh.*

„Odmítám zrcadla,“ pravil král kouzelných. „Odmítám je pro tebe, stejně jako je odmítám pro sebe. Pokud chceš vidět, jak vypadáš, dívej se za soumraku do tůní. Dívej se do moře.“

Z ANGHARAD, EMRYS MYRDDIN, 191 P. P.

JEDNA

Začalo to, jak už tak věci začínají – dívkou na pobřeží, vyděšenou a toužící.

Z ANGHARAD, EMRYS MYRDDIN, 191 P. P.

Leták byl prodřený a potrhaný jako stránka vytržená z něčí oblíbené knihy. Effy napadlo, že to je určitě úmyslné. Oznámení bylo sepsané na silném žlutém pergamenu, trochu podobném jejím kreslicím plátnům. Okraje se stáčely dovnitř – buď ostýchavě, nebo ochrannitsky, jako by ukrývalo nějaké tajemství.

Effy použila obě dlaně, aby ho uhladila, a pak přimhouřila oči na oblíný písmo. Text byl psaný rukou a na pár místech rozmazaný. Čtení ztěžovala i vlhká skvrna neidentifikovatelného tvaru, jako mateřské znamínko nebo šířící se plíseň.

Váženým studentům fakulty architektury!

Pozůstalostní fond národního autora Llyru EMRYSE MYRDDINA vypisuje konkurs na architektonický návrh stavby poblíž rodného města zesnulého autora, Saltney u zátoky Devíti zvonů.

Navrhovaná stavba – SÍDLO HIRAETH – musí být dostatečně velká, aby mohla sloužit jako obydlí spisovatelovy

rodiny a zároveň jako muzeum, v němž bude umístěna sbírka knih, rukopisů a dopisů, jež po sobě Myrddin zanechal.

Požadujeme, aby návrh odrážel Myrddinovu povahu a ducha jeho rozsáhlého a významného literárního díla.

Návrhy prosím zašlete na níže uvedenou adresu nejpozději do dožíněk. Vítěze budeme kontaktovat do dne zimního slunovratu.

Tři podmínky, tak jako v Myrddinových příbězích. Effy se prudce rozbušilo srdce. Téměř bezmyšlenkovitě se natáhla k uzlu zlatých vlasů, svázaných obvyklou černou stuhou. Uhladila si uvolněné pramínky, které jí v ospalém prosluněném vzduchu fakultní chodby poletovaly kolem obličeje.

„S dovolením,“ ozvalo se za ní.

Effy vrhla pohled přes rameno. Za ní stál další ze studentů jejich fakulty v hnědém tvídovém saku a s očividným podrážděním se houpal ze špiček na paty.

„Chvilíčku,“ požádala ho. „Ještě jsem to nedočetla.“

Nenáviděla, jak se jí rozklepal hlas. Student si místo odpovědi odfrknul. Effy se otočila zpátky k plakátu a puls se jí rozběhl ještě rychleji. Nic dalšího ke čtení tam už ale nebylo, jen dole adresa. Žádný podpis, žádné povzbudivé „Hodně štěstí!“ na závěr.

Student začal netrpělivě podupávat. Effy zalovila v tašce a prohrabávala se jejím obsahem, až našla pero bez uzávěru, očividně opuštěné už hodně dávno, s hrotem obaleným prachem. Přitiskla si ho k bříšku prstu, ale žádný inkoust se neobjevil.

Žaludek se jí stáhl. Zkusila to znova. Kluk za ní přenesl váhu z nohy na nohu, staré dřevo pod ním zasténalo. Effy si vložila pero do úst a chvíli sála, až ucítila kovovou pachutí inkoustu.

„Světci,“ vyštěkl netrpělivě chlapec.

Effy si chvatně načmárala adresu na hřbet ruky a hodila pero do tašky. Odpoutala se od stěny, plakátu i studenta, než jí stačil říct něco dalšího. Když spěchala chodbou pryč, zaslechla konec jeho mumlané nadávky.

Do tváří jí stoupla horkost. Došla do ateliéru, kde měla výuku, a posadila se na své obvyklé místo. Vyhýbala se pohledům ostatních spolužáků, kteří se kolem ní pomalu usazovali. Místo na ně se dívala dolů, na inkoust vpíjející se do hřbetu její ruky. Slova se už začínala rozmazávat, jako by ta adresa byla zaklínadlem s výsměšně krátkou životností.

Krutá magie byla platidlem kouzelných z Myrddinových knih. Effy je četla tolikrát, že se logika jeho světa překrývala s její jako průsvitný pauzák ležící na originále.

Effy se soustředila na slova, snažila si je vtisknout do paměti dřív, než se inkoust rozpije do nečitelnosti. Když mhouřila oči tak, že jí skoro slzely, dokázala téměř zapomenout na chlapcovo urážlivé mumlání. Myšlenky ji ale odmítaly poslouchat, neustále se rozbíhaly ke všem těm důvodům, kvůli nimž se na ni mohl tak mračit.

Tak zaprvé: Effy je mezi studenty architektury jediná dívka. I kdyby ji ten kluk nikdy předtím na chodbách školy neviděl, určitě znal její jméno ze zveřejněných výsledků přijímacích zkoušek, z rozdělení studentů na semináře. Před třemi dny nějaký anonymní člen výboru bdělosti přepsal její jméno Effy Sayreová na urážlivé Rajda Sejrová.

Zadruhé: Je jediná dívka na fakultě architektury, ale trumfla ho v počtu bodů při přijímačkách. To věděla, protože získala takové skóre, že se mohla hlásit i na literaturu, jenže tam ženy nebrali vůbec. A tak se musela spokojit s architekturou, méně prestižním, méně zajímavým, a pokud šlo o Effy, nekonečně těž-

ším oborem. Její mysl nepracovala v rovných liniích a pravých úhlech.

Zatřetí: Ten kluk ví o mistru Corbenicovi. Když na toho muže teď Effy myslela, bylo to jen po kouskách. Třeba na zlaté hodinky spočívající v tmavých hustých chloupkách jeho paže. Ta představa byla tak dospělá, až ji to šokovalo podobně jako rána pod pás. Jen málo kluků z fakulty – protože to zatím nebyli víc než kluci – mělo tak husté chlupy na rukou, a ještě méně drahé hodinky, které by jim z nich svítily.

Effy zavřela pevně oči a snažila se tu představu zahnat. Když je zase otevřela, tabule před ní vypadala skelně jako okno do noci. Okno, za nímž si mohla představovat tisíc rozmazaných, napůl zahlédnutých věcí.

Její profesor v ateliéru, mistr Parri, už spustil svoje obvyklé úvodní povídání, výhradně v arganštině. To byla nová univerzitní politika, zavedená teprve na začátku Effyina prvního semestru před šesti týdny. Oficiálně to mělo být z respektu k několika argantským studentům, ale neoficiálně za tím byl svým způsobem preventivní strach. Kdyby Argant vyhrál válku, prosadil by používání svého jazyka po celém Llyru? Vyrůstaly by zdejší děti s tím, že by se učily vyslovovat argantské samohlásky a skloňovat jejich slovesa, místo aby si tiskly do paměti verše llyrijské poezie?

Možná to byl dobrý nápad. Absolventi univerzity tak aspoň budou mít slušný náskok.

I když už mistr Parri sklouzl zpátky do llyrijštiny, Effyina mysl se točila pořád dokolečka jako pes, který se nedokáže uložit ke spánku. Učitel po nich chtěl, aby do konce semináře nakreslili dva půdorysy. Effy se rozhodla nově navrhnout Muzeum Spáčů. Byla to nejoblíbenější turistická atrakce města Caer-Isel, stejně

jako údajné sídlo llyrijské magie. V sedmi skleněných rakvích tam spalo sedm Vypravěčů a ve spánku bránili Llyr před hrozbami. Podle některých čekali na okamžik, kdy na tom země bude nejhůř – pak povstanou a budou bránit svou vlast. Šlo buď o místní pověru, nebo o věroučnou pravdu, podle toho, koho jste se na to ptali.

Od té doby, kdy tam byl k poslednímu odpočinku těsně před začátkem Effyina semestru uložen Myrddin, byly vstupenky do muzea vyprodané a u vchodu stály fronty, které se táhly kolem celého bloku. Effy se tam pokusila zajít třikrát, vždycky čekala celé hodiny, ale ke koupi vstupenky se nedostala. Mohla si tak jen představovat, jak asi Vypravěči vypadají, když teď tužkou črtala jejich podřimující obličej. S Myrddinovým si dala zvlášť záležet. I ve smrti vypadal moudře a vlídně, tak, jak si představovala otce.

Ted' se přes ni ale nepřetržitě přeléval Parriho hlas, jako když na pobřeží doráží počínající příliv. Effy přetočila ve skicáku na novou stránku a napsala tužkou SÍDLO HIRAETH.

Po hodině se Effy vydala do knihovny. Odevzdala jen jeden půdorys, a ani ten se jí moc nepovedl. Boční pohled byl špatný – nakloněný, jako by muzeum bylo postavené na úbočí útesu místo v dokonale zarovnaném centru Caer-Iselu. Univerzitní budovy se kroutily kolem něj jako spirálovitá ulita, všechny z bleďého mramoru a sluncem vyběleného pískovce.

Doma na střední škole by ji ani nenapadlo odevzdat tak odbytý úkol. Ale šest týdnů poté, co začala studovat na univerzitě, se toho tolik změnilo. Pokud přišla do Caer-Iselu s nadějí, nadšením nebo snad i dětinskou soupeřivostí, tady to všechno začalo rychle zvětrávat. Čas jí připadal zároveň stlačený a nekonečný.

Valil se přes ni, jako by byla potopená socha na mořském dně, ale taky si s ní pohazoval a narážel do ní jako do bezvládného těla ve vlnách.

Teď se jí ale do mysli zařála slova *sídlo Hiraeth* jako rybářský háček, který jako by ji táhl k nějakému účelu, cíli, i když ten se ještě ztrácel v mlze. Možná zvlášť proto, že se ztrácel v mlze. Bez všech těch otravných praktických detailů si bylo snadnější představit, že ten cíl je pro ni dosažitelný.

Knihovna nebyla ani pět minut daleko od fakulty architektury, ale vítr od jezera Bala ji šlehal do tváří a projížděl jí ledovými prsty vlasy, takže jí to připadalo dál. Chvatně strčila do dvojitých dveří a vydechla studený vzduch. Pak už byla uvnitř a náhle ji obklopilo hutné ticho.

Hned první den, co přišla na univerzitu – den před mistrem Corbenicem –, Effy knihovnu navštívila a zamilovala se do ní. Propašovala s sebou kelímek kávy a našla cestu do jedné z nepoužívaných místností v šestém poschodí. I výtah působil vyčerpaně, než se dohrkal nahoru, sténal a hekal a vrzal tak, že to znělo jako rachocení kůstek v krabici.

V šestém poschodí byly ty nejstarší knihy z těch nejobskurnějších oblastí: svazky o dějinách lovu selkií v Llyru (Effy zjistila, že to bylo překvapivě výnosné odvětví, než lovci selkie úplně vyhubili). Atlas argantských hub s několikastránkovou poznámkou pod čarou, jak odlišit argantské lanýže od mnohem kvalitnějších llyrijských. Vylíčení jedné z mnoha llyrijsko-argantských válek z perspektivy vnímající pušky.

Effy se usadila v tom nejskrytějším výklenku, jaký dokázala najít, pod oknem s rámem ze žíhaného mramoru, a pustila se do těch tajuplných knih. Hledala hlavně ty o kouzelných bytostech, hodiny strávila listováním ve svazku o kouzelných prstencích

kolem Oxwiche a pak pročítala etnografii jistého dávno zesnulého profesora o kouzelných bytostech, které tam potkal. Podobná, staletí stará svědectví univerzita odmítala jako jižanský folklor. Kniha, kterou našla, byla zlomyslně zařazena do regálu s nálepkou FIKCE.

Ale Effy jim věřila. Věřila všem: suchým vědeckým výčtům i epickým básním, které varovaly před lstivostí krále kouzelných. Kéž by mohla studovat literaturu, pak by sepisovala vlastní nadšená pojednání na podporu svého vnímání světa. V zajetí katedry architektury jako by ztratila hlas, jako by jí nasadili náhubek.

Jenže teď, když stála ve vestibulu, ji knihovna náhle děsila. Samota, kterou si předtím tak užívala, se teď stala obrovským prázdným prostorem, v němž se mohlo stát tolik zlého.

Ne že by věděla konkrétně co – byl to jen zviřený pocit nejasného děsu. Ticho bylo jen časovým úsekem před nevyhnutelnou katastrofou, bylo to jako sledovat sklenici, která se naklání čím dál víc k okraji stolu, a předvídat okamžik, kdy přepadne a roztrhne se. Ne že by tak úplně rozuměla tomu, proč věci, které jí předtím připadaly důvěrně známé, jsou najednou nepřátelské a podivné.

Dneska se tady nechtěla zdržovat. Vydala se po širokém mramorovém schodišti nahoru a její kroky se rozléhaly s tichou ozvěnou. Klenuté stropy a ozdobné dřevorezby na nich v ní vzbuzovaly pocit, jako by byla uvnitř bohatě zdobené starožitné šperkovnice. Ve sloupcích zlatého světla se vznášela zrnka prachu.

Došla k výpůjčnímu pultu ve tvaru podkovy a položila obě dlaně na nalakované dřevo. Žena za pultem se na ni bez zájmu podívala.

„Dobré dopoledne,“ zahlaholila Effy, než jí došlo, že to moc netrefila – bylo už čtvrt na tři odpoledne. Jenže sama se vzbudila teprve před třemi hodinami, sotva včas na to, aby na sebe hodila nějaké oblečení a pospíchala do ateliéru.

„Co sháníte dneska?“ zeptala se knihovnice, pořád s tím kamenným výrazem.

„Máte tady nějaké knihy o Emrysu Myrddinovi?“

Ženin výraz se trochu změnil, z pohledu jí vyšlehlo opovržení. „Musíte být trochu konkrétnější. Fikce, faktografické knihy, životopis, teorie o –“

„Faktografi,“ přerušila ji rychle Effy. „Cokoli o jeho životě a jeho rodině.“ Ve snaze si knihovnici nějak získat dodala: „Všechny jeho prózy i básně už mám. Je to můj oblíbený autor.“

„Váš a půlky celé univerzity,“ zabručela přezíravě knihovnice. „Počkejte tady.“

Zmizela za dveřmi za půlobloukem pultu. Effy z pachu starého papíru a plísně šimralo v nose. Ze zadní místnosti slyšela šustění otáčených stránek i pomalý svistot lopatek stropních větráků.

„Ahoj,“ uslyšela.

Byl to ten kluk z fakultní chodby, ten, co se objevil za ní, když si prohlížela ten plakát. Tvídové sako měl teď v podpaží a přes bílou košili se mu napínaly šle.

„Ahoj,“ odpověděla. Byl to spíš reflex než co jiného. To slovo znělo v tom tichém, prázdném prostoru zvláště. Stáhla ruce z recepčního pultu.

„Jsi na fakultě architektury, že jo,“ prohodil mladík. Neznělo to jako otázka.

„Jo,“ potvrdila váhavě.

„Já taky. Chceš poslat svůj návrh? Na sídlo Hiraeth?“

„Uvažuji o tom.“ Náhle se jí zmocnil velmi zvláštní pocit, že je pod vodou. V poslední době se jí to stávalo čím dál častěji. „A ty?“

„Uvažuji o tom. Mohli bychom to vypracovat společně, víš.“ Chlapcovy ruce sevřely okraje výpůjčního pultu tak silně, až mu zbělely klouby. „Myslím jako poslat společný návrh. V požadavcích není nic o tom, že by to bylo zakázané. Spolu bychom měli větší šanci získat smlouvu. A byli bychom slavní. Po promoci by se o nás okamžitě začaly přetahovat ty nejprestižnější architektonické firmy v Llyru.“

Někde vzadu v hlavě jí zabzučela vzpomínka na jeho mumlanou nadávku – tiše, ale neodbytně. „To asi ne. Už vím, jak to chci udělat. Kreslila jsem si to dneska v ateliéru.“ Tiše se zasmála a doufala, že tím svoje odmítnutí trochu zmírní.

Kluk se nezasmál, ani se neusmál. Dlouho se mezi nimi jen protahovalo ticho.

Když hoch znovu promluvil, ztišil hodně hlas. „Jsi tak hezká. Vážně moc. Jsi ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl. Víš to?“

Kdyby odpověděla ano, působila by jako náfuka. Kdyby zavrtěla hlavou a odmítla jeho poklonu, byla by to falešná skromnost. Tohle bylo jako nějaký trik kouzelných. Neexistovala odpověď, která by pro ni vyzněla dobře.

Zkusila se z toho nešikovně vykroutit. „Třeba bys mi mohl pomoci s tím půdorysem na Parriho seminář. Vůbec se mi to nepovedlo.“

Kluk se rozzářil a narovnal se do své plné výšky. „Jasně, dám ti svoje číslo, jo?“

Effy vytáhla z kabelky pero a podala mu je. Kluk jí obtočil prsty kolem zápěstí a napsal jí na hřbet ruky sedm čísel. Zvuk dešťové vody jako by rázem přehlušil všechno, i svištění stropního větráku.

Dveře ze zázemí knihovny se otevřely a knihovnice se vrátila. Chlapec Effy pustil.

„Tak mi zavolej, až budeš na tom půdorysu chtít pracovat.“

„Zavolám.“

Počkala, až zmizí na schodech, a pak se zase otočila ke knihovnici. Ruka, za kterou ji držel, jí připadala znecitlivělá.

„Tak bohužel,“ pronesla knihovnice, „všechno o Myrddinovi je rozpůjčované.“

Effy nedokázala potlačit pištivý tón hlasu, když zklamaně zopakovala: „*Všechno?*“

„Už to tak vypadá. Ale nepřekvapuje mě to. Je oblíbeným námětem esejí. A protože zrovna zemřel, je tu spousta úrodné půdy. Spousta nevyužitého potenciálu. Všichni studenti literatury soupeří o to, kdo jako první sepiše jeho životní příběh.“

Žaludek jí poskočil. „Takže si je všechny vypůjčil nějaký student literatury?“

Knihovnice přikývla. Sáhla pod pult a vylovila výpůjční knihu, ve které byly sloupce titulů knih, vedle sloupce jmen půjčovatelů, a pak data zápujčky a vrácení. Nalistovala stránku s biografickými tituly. Ve sloupci Vypůjčitel bylo znovu a znovu uvedeno stěsnaným, ale úhledným rukopisem: *P. Héloury*.

Argantské jméno. Effy měla pocit, jako by ji někdo uhodil.

„Tak vám děkuju za pomoc,“ pronesla hlasem prosyceným přicházejícími slzami. Zatařala si nehty do dlaně. Tady nemůže brečet. Už není dítě.

„Není zač,“ odpověděla knihovnice. „Když mi necháte kontakt, zavolám vám, až se ty tituly vrátí.“

Venku si Effy promnula oči, aby jí přestaly slzet. To bylo tak nefér. Ovšemže se student literatury dostal k těm titulům jako

první. Na tom oboru trávili celé dny tím, že rozebírali každou strofu Myrddinovy slavné poezie, každý řádek jeho nejproslulejší knihy *Angharad*. Můžou to dělat celé dny, zatímco Effy na to má čas jen po večerech, když odbyde zadání na semináře architektury. Pod pokrývkami, v bledém světle lampičky se probírala svým potrhaným výtiskem *Angharad*, který měla neustále na nočním stolku. Zнала každou prasklinu v jeho hřbetu, každou ohnutou stránku uvnitř.

A *Argantán*. Nemohla pochopit, jak je možné, že je ten kluk vůbec na literární fakultě, té nejprestižnější na celé univerzitě, a hlavně, že tam studuje Myrddina. To je přece *llyrijský* národní autor. Celá ta záležitost jí připadala jako zvlášť škodolibý zvrát osudu, jako osobní a záštiplný políček do tváře. To jméno vyvedené úhledným rukopisem jí zářilo vpředu v mysli: *P. Héloury*.

Jak ji vůbec napadlo, že by to mohlo vyjít? Effy nebyla v architektuře moc dobrá – na univerzitě strávila teprve šest týdnů prvního semestru, a už jí hrozilo propadnutí ze dvou předmětů. Ze tří, jestli neodevzdá včas ty půdorysy. Matka by jí řekla, ať zbytečně nemarní čas. *Soustřed' se na své studium*, nabádala by ji. *Na své přátele*. *Nesnaž se o něco, čeho stejně nemůžeš dosáhnout*. A nemyslela by to zle.

Na své studium, rozléhal se jí v hlavě matčin imaginární hlas a Effy si vybavila opovržlivý pohled mistra Parriho. Držel jeden z jejích půdorysů a třásl s ním, až se stránka zavlnila, jako by Effy byla hmyz, který chce zahnat.

Na své přátele. Effy se zadívala na telefonní číslo na hřbetu ruky. Chlapcovy nuly a osmičky byly baculaté, jako by se snažil pokrýt modrým inkoustem co nejvíc z její kůže. Najednou se jí z toho všeho udělalo zle.

Někdo se neomaleně protáhl kolem ní a Effy došlo, že ve vchodu do knihovny překáží. Rozpačitě zamžikala, seběhla po schodech dolů a přešla na druhou stranu ulice, přitom se prosmýkla mezi dvěma rachotícími černými auty. Nad jezerem Bala bylo malé molo. Effy se naklonila přes zábradlí a zamnula si třetí kloub pravé ruky jako kamínek pro štěstí. Ruka jí tam náhle končila lesklou oblinou zjizvené kůže. Pokud si ten spolužák z architektury jejího chybějícího prsteníčku všiml, nedal to nijak najevo.

Kolem ní se prodírali chodci. Studenti s koženými brašnami na cestě na výuku, s nezapálenými cigaretami v koutcích rtů. Turisté s fotoaparáty se širokoúhlými objektivy, kteří se posunovali jako nemotorná pomalá řeka ke vchodu do Muzea Spáčů. K uším jí zalétl jejich zvláštní přízvuk. Určitě budou z nejodlehlejší oblasti Llyru, z Jižního cípu.

Pod ní vlny jezera Bala krotce narážely na kamenné molo. Bílá pěna se hromadila u břehu jako sliny u psí tlamy. Effy cítila pod mírností přílivu nebezpečnou frustraci čehosi v okovech, co se toužilo osvobodit. Bouře mohla přijít v mžiknutí oka. Déšť způsobí, že všude kolem vyraší jako muchomůrky černé deštníky, a spláchne z ulic všechny turisty.

Jen slabě ve všudypřítomném výronu mlhy rozeznávala druhou stranu jezera a zelenou půdu, která se tam rozprostírala. Argant, bojovný severní soused Llyru. Myslívala si, že problém je v tom, že Argantáné a Llyrijci jsou nepřekonatelně odlišní, a že proto spolu nemůžou přestat válčit a navzájem se nenávidět. Teď, když už šest týdnů žila v rozděleném městě, jí došlo, že problém je právě opačný. Argant odjakživa prohlašoval, že poklady a tradice Llyru jsou ve skutečnosti jeho. Llyr obviňoval Argant, že si uloupil jeho hrdiny a dějiny. Jmenování národních

autorů, z nichž se nakonec stali Spáči, bylo pokusem Llyru vytvořit něco, oč ho Argant nemůže připravit.

Byla to archaická tradice, ale dodržovaná do puntíku, i když většina severanů nevěřila v jižanské pověry: že až se tanky Llyru rozjedou zeleným krajem, až jejich pušky vykouknou ze zákopů vyhloubených v argantské půdě, bude je chránit magie Spáčů. A až se zbraně Argantanů ucpou nebo se bojištěm rozlije nepřírozená mlha, budou to taky kouzla Spáčů.

Posledních pár let uvízla válka na mrtvém bodě. Obloha sem tam zarachotila vzdálenou kanonádou, ale to se dalo splést se hřměním. Obyvatelé Caer-Iselu včetně Effy se naučili vnímat to jako bílý šum, jako zvuky dopravy, otravné, ale nevyhnutelné. Když teď Myrddina posvětili jako Spáče, Effy doufala, že se štěstí přikloní na stranu Llyru.

Neměla na vybranou, musela v magii Spáčů, Myrddinovu magii, věřit. Byl to základ, na němž stál celý její život. *Angharad* četla poprvé ve třinácti. Od té doby snila o králi kouzelných.

Tváře jí zkopřila sprška slané vody. Do pekla s tím studentem literatury, s tím Argantanem P. Hélourym. Do pekla s Parrim a těmi jeho prokletými půdorysy. Byla unavená, unavená tak usilovným snažením o něco, co ani nechtěla. Byla unavená strachem, že by mohla mistra Corbenica potkat na chodbách nebo v aule fakulty. Byla unavená vzpomínkami, které jí v noci pluly pod očními víčky. Těmi drobnými kousky celku: obřím rozpětím jeho prstů, klouby, které mu zbělely pokaždé, když svíral pěst.

Effy se napřímila a znovu si převázala vlasy. Obloha změnila barvu v ocelovou, oblaka opuchla zlověstnou zuřivostí. Dál v ulici zazvonila tramvaj, hlasitěji než blížící se hrom – tentokrát skutečný hrom, ne vzdálená střelba. Dívka si zapnula kabát a chvatně se vydala směrem ke koleji, právě když se rozpršelo.

Vklopýtala na kolej s vlhkými vlasy, voda jí kapala z řas a v botách se jí dělaly loužičky. Skopla je z nohou a dál do chodby, kde přistály na zemi s hlasitým žuchnutím. Samozřejmě, že zrovna dneska ji musela chytit jedna z těch příšerných podzimních průtrží mračen typických pro Caer-Isel, i když Effy tak spíchlala, aby dešti unikla.

Vyčerpání ji připravilo o její prchavé podráždění. Kabát si už pověsila klidněji a vyždímala si z vlasů vodu.

Dveře ložnice její spolubydlící se se zavrváním váhavě otevřely. „Effy?“

„Promiň,“ hlesla a po krku se jí rozlila červeně. Její boty pořád ležely na konci chodby. „Já nevěděla, že jsi doma.“

„To nevádí. Maisie je tady taky.“

Effy přikývla a s otupělým studem se vydala pro boty. Rhia ji pozorovala ze dveří, tmavé kudrny jí splývaly šikmo kolem obličeje, bílou blůzku měla přepnutou o jeden knoflík. Nebylo to poprvé, co Effy vyrušila Rhiu z důvěrných chvil s její láskou, což dělalo celou situaci ještě trapnější.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Rhia. „Venku se žení čerti.“

„Jo, jen jsem si zapomněla deštník. A taky už asi propadám ze tří předmětů.“

„Chápu.“ Rhia našpulila rty. „Vypadáš, že potřebuješ něco k pití. Co to máš na ruce?“

Effy se podívala na svou levačku. Déšť jí smyl telefonní číslo až k zápěstí. „Jo tohle. Napadla mě obří oliheň.“

„Hrůza. Tak až se osušíš, přijď k nám na čaj.“

Effy ze sebe vynutila vděčný úsměv a vydala se do koupelny. Všichni jí tvrdili, že ubytování na koleji je nechutné, ale když sem přijela, brala to jako dobrodružství, něco jako kempování v lese. Teď už jí to připadalo prostě jen nudně, hloupě ohavné.

Spáry mezi dlaždičkami byly špinavé, kolem vany vedl odporný oranžový okraj zaschlého mýdla. Když hodila osušku na věšák, zahlédla nepřírozeně velkého pavouka, jak se spěchá ukrýt do pukliny ve zdi. Neměla ani dost energie zavřísknout.

Když se, už o něco sušší, vrátila do chodby, dveře Rhiina pokoje byly dokořán a místnost vyplňovala měkká záře lampičky. Maisie seděla na kraji postele, v ruce kouřící šálek, kaštanové vlasy stočené narychlo do uzlu.

„Viděla jsem tam Watsona,“ hlásila Effy a zhroutila se na Rhiinu židli u psacího stolu.

„Ne, Watsona jsem rozmáčkla, pamatuješ? Tohle bude Harold.“

„Aha, jo,“ vzpomněla si Effy. „Watson odešel poklidně na věčnost.“ Dostat ten černý sajrajt z dlaždiček jim trvalo dobře deset minut.

Když Rhia nalila Effy pití, Maisie se zeptala: „A proč jsou všichni pavouci chlapi?“

„Protože pak je větší radost je rozmáčknout,“ odpověděla Rhia a natáhla se za Maisiiným tělem. Když ji Effy viděla, jak se k Maisie choulí s takovou nenucenou důvěrností, najednou si připadala jako vetřelec.

Byl to její setrvalý pocit, že je nevíтанá. Ať byla, kde chtěla, vždycky se bála, že tam o ni nestojí. Upila čaje. Horká tekutina pomohla trochu rozptýlit její nejistotu.

„Takže, myslím, že propadám ze tří předmětů,“ zopakovala. „A to jsou sotva dožínky.“

„To je na tom to jediné pozitivní,“ namítla Maisie. „Od dožínek do konce semestru máš spoustu času si to vyžehlit.“

Rhia si nepřítomně hrála s jejími vlasy. „Nebo se na to můžeš vykašlat. Přestup k nám na fakultu hudby. V orchestru potřebují víc flétnístek.“

„Jestli mě příští týden dokážeš naučit na flétnu, tak domluveno.“

Nahlas to neřekla, ale architektura jí pořád připadala lepší než studium hudby. Fakulta architektury byla na univerzitě druhá nejprestižnější. Když už nemůže studovat literaturu, může aspoň předstírat, že po architektuře vždycky toužila.

„To není zrovna realistické, miláčku,“ ozvala se Maisie a otočila se k Effy. „A co teda budeš dělat?“

Effy málem spustila o plakátu. O Emrysi Myrddinovi a sídlu Hiraeth a nových kresbách ve svém skicáku. Rhia byla impulsivní a měla řadu bláznivých nápadů, včetně (ale ne pouze) toho *během týdne tě naučím hrát na flétnu a vplížíme se na střechu astronomické fakulty*, ale Maisie byla skoro nudně rozumná. Nejspíš by Effy řekla, aby nad něčím tak ujetým ani nepřemýšlela.

Ted' možnost navrhnout sídlo Hiraeth patřila jen jí. I když bylo nevyhnutelné, že se ten sen musí roztřístit, chtěla si ho ponechat a snít ho o něco déle.

Takže nakonec jen pokrčila rameny a vyslechla si Rhiiny návrhy, aby místo toho radši prodala ledvinu. Effy dopila čaj a popřála dívkám dobrou noc. Když přišla zpátky do pokoje, po spánku vůbec netoužila. Svědění frustrace a touhy pod kůží neustávalo.

Místo toho se posadila na neustlanou postel a zvedla potrhaný výtisk *Angharad*.

Byl to Myrddinův nejslavnější román. Příběh dívky, která se stala nevěstou krále kouzelných. Kouzelné bytosti byly zákeřné, prohnané a neustále lačné. Lidé pro ně byly hračky, bavila je jejich kratičká křehká smrtelnost. Magie kouzelných způsobovala, že mohli vypadat hypnoticky krásní, jako nápadně vzorovaný had se smrtícím kousnutím. Svými kouzly nutili lidi hrát na

housle, dokud jim neodpadly prsty, nebo tančit, až jim chodidla krvácela. A přece se Effy přistihla, že je do krále kouzelných už taky trochu zamilovaná. Něha, ta odvrácená strana jeho krutosi, dokázala rozechvět její srdce. Ve všem tom násilí byla jistá důvěrnost, přemítala. Čím líp někoho znáte, tím strašlivěji mu dokážete ublížit.

Hrdinka knihy měla své triky, jak uniknout králi a zaškodit mu: sůl a chléb, stříbrné zvonky, horský jeřáb, železný opasek. Effy měla prášky na spaní. Někdy si vzala jeden, jindy dva a upadla do bezesné dřímoty.

Natočila k sobě chlopeň obálky s Myrddinovou fotografií a životopisem. Byl to samotář a poustevník, zvláště ty poslední roky před smrtí. Novinové články o něm byly škrobené a formální, proslavil se tím, že odmítal dávat rozhovory. Jeho černobílé foto bylo zrnité a zabrané z velké vzdálenosti, ukazovalo ho jen z profilu. Stál u okna, jeho postava se ztrácela ve stínech, obličej měl od aparátu odvrácený. Pokud Effy věděla, byla to jeho jediná existující fotografie.

Dům zasvěcený Myrddinově památce by musel být stejně záhadný. Chápe tohle někdo jiný ze studentů architektury? Kdo z nich zná jeho dílo i pozpátku? Effy pochybovala, že by se někdo takový našel. Ti ostatní stáli jen o prestiž, o honorář za vítězný návrh, jako ten kluk v knihovně. Nikomu z nich nezáleželo na tom, že jde o *Myrddina*. Nikdo z nich nevěřil ve starou magii.

Její prášky na spaní zůstaly ten večer na nočním stolku netknuté. Místo nich si Effy přitáhla skicák a kreslila až do rána.

DVA

Vyprávění příběhů je umění, které si zaslouží nejhlubší vážnost, a vypravěči jsou považováni za ochránce llyrijského kulturního dědictví. Literární fakulta je tudíž nejvybranější ze všech univerzitních oborů, vyžaduje nejvyšší skóre u přijímacích zkoušek a splnění těch nejprísnejších požadavků. V souladu s těmito podmínkami by bylo nevhodné přijímat ženy, neboť toto pohlaví nemá přílišné vlohy pro literární analýzy či porozumění textům.

Z PROHLÁŠENÍ SIONA BILLOWSE K ZALOŽENÍ

UNIVERZITY LLYRU, 680 PŘ. P.

„Takže ty vážně pojedeš,“ ozvala se Rhia.

Effy přikývla a polkla horoucí hlt kávy. Všude kolem nich seděli studenti s nosy zabořenými do knížek, v rukou pocákaných inkoustem svírali pera a samým soustředěním se kousali do rtů. V pozadí bylo slyšet drcení zrn a hukot kávovarů a taky cinkání talířů, na kterých se podávaly koláče a zákusky. Ospalý básník byl v Caer-Iselu oblíbená studentská kavárna, pouhý blok daleko od Muzea Spáčů.

„Nechci ti kazit radost – nebo nedej Svatí, mluvit jako Maisie –, ale nepřipadá ti to trochu divný? Teda, proč by si na tak prestižní projekt vybrali studenta z prvního ročníku architektury?“

Effy sáhla do kabelky a vylovila z ní složený list. Odsunula svou kávu a Rhiin napůl snědený koláč, uhladila papír na stole a počkala, až Rhia natáhne krk, aby si mohla přečíst dopis sepsaný tmavým inkoustem.

*Milá slečno Sayreová,
píšu, abych Vám poblahopřál! Váš návrh sídla Hiraeth byl vybrán jako vítězný. Dostal jsem jich spoustu, ale ten Váš byl zdaleka a naprosto nejlepší. Cítím, že právě ten bude nejlepším uctěním památky mého otce.*

Je mi potěšením pozvat Vás do Saltney, abych to s Vámi probral osobně. Doufám, že do konce Vašeho pobytu dotáhneme všechny nákresy do finální podoby, abychom mohli co nejdřív začít s realizací.

Do Hiraethu se můžete dostat vlakem z Caer-Iselu do Lalestonu a tam předsednete na vlak do Saltney. Předem se omlouvám, že to bude taková dlouhá a namáhavá cesta. Pošlu na nádraží svého právního zástupce pana Wetherella, aby Vás tam vyzvedl.

Velice se těším na setkání!

Ianto Myrddin

Sotva Rhia zvedla oči od dopisu, Effy vyhrkla: „Už jsem to ukázala děkanu Foggovi. Dovolil mi na šest týdnů odjet do Saltney a pracovat na návrhu domu. A přiměl mistra Parriho, aby mi za to dal kredity jako za odevzdanou práci v ateliéru.“ Snažila se o samolibý tón, ale ve skutečnosti se jí spíš ulevilo. Kéž by byla u toho a viděla, jak se mistr Parri štípá do kořene nosu, když mu děkan tu zprávu přišel oznámit.

„No tak jo,“ ozvala se po chvílce Rhia. „Asi to zní dost oficiálně. Ale v Jižním cípu... je to úplně jiný než tady, víš.“

„Vím. Koupila jsem si novou pláštěnku a deset nových svetřů.“

„Tak to nemyslím,“ namítla Rhia s pousmáním. „Spíš jako – u nás doma všichni věří, že to díky Spáčům Argant nerozbombarduje Llyr na kusy. U všech Svatých, mí rodiče jsou dokonce přesvědčení, že kdyby na Spáče nevysvětili Myrddina, došlo by k druhý Potopě. Tady na severu na Spáče vůbec nikdo nevěří.“

Já ano. Ale to si Effy nechala pro sebe. Rhia byla jižanka a často mluvila o svém rodném městečku a jeho hluboce věřících obyvatelích s opovržením. Effy nepřípadalo správné, aby se jí to pokoušela rozmlouvat – a taky se jí nechtělo přiznat k tomu, v co věří. Nehodilo se to ke spořádané severance z dobré severánské rodiny, která studuje na druhé nejprestižnější fakultě v Llyru.

A tak si Effie nechala tyhle myšlenky pro sebe a odpověděla: „Chápu. Ale nebudu tam dlouho. A slibuju, že až se vrátím, nebudou mi chalupy čouhat z bot.“

„Vrátíš se a budeš napůl ryba,“ namítla Rhia. „Dej na mě.“

„Kterou polovinou?“

„Tou spodní,“ odvětila kamarádka po chvílce váhání.

„Jen si představ, kolik peněz pak ušetřím za boty.“

Knihovna byla naštěstí prázdná, nejspíš kvůli zimě. Z argantských zelených kopců se přivalila mlha a zůstala viset nad Caer-Iselem jako horda duchů. Visela na univerzitní zvonici jako vdovský závoj. Studenti přestali kouřit pod loubím knihovny, protože měli strach, že skončí probodnutí padajícími rampouchy. Socha zakladatele univerzity Siona Billowse byla ráno co ráno obalená novou námrazou.

Knihovnice se Effy zatím neozvala s tím, že by se jim vrátily vypůjčené výtisky o Myrddinovi. Ať už byl P. Héloury, kdo chtěl, očividně neměl v úmyslu ty knihy nějak brzy vracet. To pomýšlení Effy už tři týdny užíralo, bylo to jako hněv probublávající na zadním hořáku v jejím břiše. V duchu si chystala argumenty na hádku s ním, v představách z těch verbálních soubojů vždycky vycházela hrdě a vítězně. Nic z toho však její zuřivost neoslabilo.

Dnes ale byla v knihovně z jiného důvodu. Vyjela výtahem do zeměpisného oddělení v třetím poschodí. Místnost zaplňoval labyrint z regálů, které vytvářely řadu zaprášených skrytých zákoutí. Effy si sundala z police velký atlas a usadila se v jednom z těch zákoutí přímo pod oknem pokrytým jinovatkou.

Otevřela atlas na mapě ostrova. Byla tam řeka Naer, která ho svisle protínala jako modrá žilka hřbet ruky. Byl tam samozřejmě Caer-Isel (s poznámkou, že argantská verze názvu města zní Ker-Is) a velká skvrna uprostřed jezera Bala, která vypadala jako naplavené dřevo.

Oficiální hranici mezi Llyrem a Argantem vyznačoval vysoký ocelový plot s ostnatým drátem nahoře. Přetínal město v půli, téměř vedle Muzea Spáčů. Effy se na něj šla podívat první týden, co přijela na univerzitu, a jeho strohá přísnost ji zarazila. U plotu stála řada strážných v šedivých uniformách a kožešinových čepicích, pod nimiž byly obličejové postrádající úsměv. Effy sledovala skupinku, asi rodinu, která přišla z druhé strany a pustila se hned do zdoluhavého rozkládání dokumentů a ukazování pasů. Vojáci všechno bedlivě kontrolovali a dětem v mrazu červenaly tváře čím dál víc. Nad nimi ve větru vlály dvě vlajky, které jako by se snažily utkat mezi sebou: černý had na zeleném poli (Argant) a rudý had na bílém poli (Llyr). Z jejich sledování Effy po chvíli rozbolela hlava, a tak odešla se zvláštním pocitem studu.

Cestovala prstem dolů po mapě. Severní Llyr tvořily zelené pahorky, políčka slunečního svitu a mlhy, posetá podsaditými stromy a kamennými domky, městečky s rovnými ulicemi. Největším městem byl Draefen. Bylo to administrativní hlavní město Llyru a nacházel se v něm městský dům, v němž Effy s matkou a prarodiči vyrůstala. Draefen byl pohodlně usazený v údolí mezi dvěma horami, rozkládal se na obou březích řeky Naer. Obloha tam byla zamračená a zahalená továrním smogem. Obzor lemovaly bílé plachty lodí jako ploutve jezerních oblod, na které už nikdo ze severu nevěřil. Effy si myslela, že v ní pohled na rodný kraj, i když jen nakreslený na pergamenu, probudí stesk po domově, ale ze všeho nejvíc cítila zase ten důvěrně známý pach oleje, soli a rybích vnitřností. Přejela po kresbě rychle očima a pokračovala dál.

Jižně od Draefenu, jižně od Lalestonu bylo poslední místo, které by rozumný člověk toužil navštívit: Jižní cíp. Posledních sto mil Llyru na jihu tvořilo jen rozeklané pobřeží a rybářské vesničky, drolicí se bílé útesy a ošklivé příkré pláže, jejichž kamínky se člověku zarývaly do podrážek. I ilustrace toho kraje se zdála odbytá, jako by to kreslíř chtěl mít rychle za sebou a mohl se pustit do něčeho lepšího.

Zátoka Devíti zvonů vypadala jako kus starého hniječeho masa ukousnutý psem. A právě odsud, z úplně nejzazšího konce Jižního cípu, pocházel Emrys Myrddin. Bylo to místo tak neutěšené a odlehlé, že si ho Effy sotva dokázala zapamatovat. Bylo tak odlišné, že se klidně mohlo nacházet v jiné zemi, pomyslela si. V jiném světě.

Polekal ji zvuk otevíraných dveří. Vykoukla zpoza regálu a spatřila nějakého studenta se zatepleným vlněným kabátem v podpaží, ještě udýchaného, jak spěchal ze zimy dovnitř. Polo-

žil kabát a brašnu na jeden ze stolů a zamířil k Effy. Na páteři ji zamrazilo. Představa, že ji najde v koutě sedět na zemi, byla trapná a podivně děsivá. Vstala a pokusila se tiše přesunout jinam, ale to už si jí všiml.

„Ahoj,“ pozdravil ji. Znělo to dostatečně přátelsky.

„Ahoj,“ odpověděla mu zvolna.

„Promiň – nemusíš odcházet. Myslím, že je tady dost místa pro nás oba.“ Usmál se tak, že odhalil jen uzounký okraj zubů.

„To je v pohodě,“ ujistila ho. „Už jsem stejně byla na odchodu.“

Pokusila se projít kolem něj, aby vrátila atlas do police, jenže chlapec jako by jí odmítal uhnout. Ustoupil teprve na poslední chvíli, takže se o sebe jejich paže otřely. Srdce jí vylétlo do krku. *Jsi pitomá*, pokárala se okamžitě. *Neudělal nic špatného*. Ale i tak – vzduch v místnosti jako by byl náhle těžký a hutný. Musí odtud.

Pak jí pohled ulpěl na nášivce jeho saka. S odznakem fakulty literatury.

„Ach,“ vyhrkla prudce a zbytečně nahlas. „Ty studuješ literaturu?“

„Jo.“ Chlapec se jí podíval do očí. „Jsem v prváku. Proč?“

„Jen mě napadlo...“ Zaváhala. Byla si jistá, že její prosba bude znít divně. Jenže ta morbidní, hořká zvědavost ji hryzala už tak dlouho. „Znáš u vás na fakultě nějaké argantské studenty?“

Zamračil se. „To asi ne. No, možná jich pár bude ve druháku a ve třetáku, ale není to běžný. Myslím jako, kolik Argantanů se zapíše na studium llyrijské literatury?“

Právě to vrtalo hlavou i jí. „Takže jménem žádného z nich neznáš?“

„Ne, bohužel.“

Effy se snažila nevypadat viditelně zklamaná. Věděla, že je dětinské vybrat si P. Hélouryho jako zástupný terč pro svou za-
hořklost, jenže to bylo tak zatraceně nespravedlivé. Argant byl
po staletí nepřítelem Llyru. Jak to, že tenhle kluk mohl studovat
llyrijskou literaturu jen proto, že je muž, kdežto ona nemůže,
protože je dívka? Proč nezáleželo na tom, že zná Myrddinovo
dílo i pozpátku, že půlku života spí s *Angharad* na nočním stol-
ku? Že se jednou pokusila vyrobit si opasek ze železa a položit
na práh pokoje větvíčku z horského jeřábu?

„To nevadí,“ odpověděla, ale do hlasu se jí stejně vplížilo
rozčarování. Chlapec si ji nechápavě prohlížel, takže cítila nut-
nost to vysvětlit. „Já jenom, že jsem si chtěla půjčit nějaké knížky
o Myrddinovi...“

„Aha,“ přerušil ji. „Myrddinova fanyнка.“

Znělo to opovrhlivě. Effy se rozpálily tváře. „Jeho knížky se
mi líbí. Tak jako spoustě lidí.“

„Spoustě dívek.“ Obličejem se mu mihl výraz, který nedo-
kázala tak úplně rozluštit. Přejel po ní očima od hlavy k patě.
„Každopádně, kdybys chtěla vědět něco o Myrddinovi nebo
o něčem...“

Žaludek se jí sevřel. „Promiň, musím už jít.“

Kluk otevřel pusku k odpovědi, ale Effy nečekala, aby si ji vy-
slechla. Upustila atlas na stůl a spěchala z místnosti, krev jí
hučela v uších. Teprve když vystoupila z výtahu, prošla dvojí-
mi dveřmi knihovny a ocitla se znovu v mrazivém povětří, doká-
zala se opět nadechnout. Vnitřní hlas, stejný jako před chvílí, ji
káral, že se chová dětinsky a absurdně. Jen pár slov, zkoumavý
pohled, a ona hned reaguje, jako by ji někdo ohrožoval nožem.

Celou cestu zpátky na kolej viděla rozmazaně. Rhia nebyla
doma a Effyin pokoj už byl skoro prázdný, všechny věci měla

sbalené v kufru, který si poveze s sebou do Saltney. To jediné, co si ještě nesbalila, byl její výtisk *Angharad*. Ta stránka, kdy se král kouzelných poprvé vyspí s Angharad, byla založená ohnutým rohem. Vedle stála lahvička s prášky na spaní.

Effy jeden vysypala a spolykala nasucho. Kdyby to neudělala, v noci by se jí zdálo o králi kouzelných.

Už zbývala jen jedna věc, kterou musí udělat.

Dveře do pracovny jejího poradce jí připadaly širší a vyšší než ty ostatní v chodbě, jako první ozdobené písmeno ve starém rukopise, s kudrlinkami a barokními oblinami, větší a nápadnější než zbytek textu, který následuje po něm.

Effy zvedla ruku a položila dlaň na dřevo. Chtěla zaklepat, ale než pokyn mozku dospěl do konečků prstů, její tělo to vzdalo.

Ne že by na tom záleželo. Z druhé strany dveří se ozval šouravý zvuk, mumlaná nadávka a dveře se otevřely.

Mžourající mistr Corbenic po ní přejel pohledem. „Effy.“
„Můžu dál?“

Jedenkrát stroze pokývl a ustoupil, aby ji pustil dovnitř. V jeho kanceláři to vypadalo přesně tak, jak si to vybavovala: byla tak přecpaná knihami, že zbývala jen úzká cestička ode dveří ke stolu, zaprášené žaluzie byly stažené dolů tak, že se jimi sluneční světlo téměř neprotáhlo. Stěny zaplňovaly zarámované diplomy jako vycpané zvířecí hlavy.

„Prosím,“ pronesl učitel. „Posad se.“

Effy ale místo toho zůstala stát za zeleným křeslem. „Omlouvám se, že jsem si nedomluvila schůzku. Jen jsem...“ Hlas se jí vytratil. Měla vztek, že to zní tak slabě. Mistr Corbenic měl rukávy vyhrnuté k loktům. Odhalovaly hustý porost černých chlupů i zlaté hodinky v jejich houštích.

„To nevadí,“ odpověděl, ale znělo to tak mrazivě, že se Effy zatoužila zmenšit, protáhnout se tím nepatrným otvorem v žaluziích a zmizet. „Říkal jsem si, že se dřív nebo později objevíš. Slyšel jsem o tom tvém projektu.“

„Ach.“ Žaludek se jí zauzloval. „Řekl vám o tom děkan Fogg?“

„Ano. Jakýmsi zázrakem na mě znovu promluvil.“ Hlas mistra Corbenica ochladl ještě o něco víc. „Saltney je odsud hodně daleko.“

„Kvůli tomu jsem s vámi právě chtěla mluvit.“ Začala oždibovat uvolněné nitky, které čouhaly z opěradla křesla. „Děkan Fogg mi dovolil, že můžu být pryč šest týdnů včetně zimních prázdnin, a požádal mistra Parriho, aby mi projekt započítal jako odevzdanou práci v ateliéru, ale kromě toho...“

„Kromě toho chtěl, aby ti to odsouhlasil tvůj poradce,“ dokončil za ni bezbarvě Corbenic. Jeho prsty, které muchlaly bílou látku košile, jí připadaly obrovské.

Effy se zhluboka nadechla a přidržela se křesla. Vytahala z něj už tolik nitek, že to teď vypadalo, jako by držela šlahoun révy. Jenže to křeslo bylo potrhané, už když ho viděla poprvé. Na začátku semestru, kdykoli se vrátila z kanceláře mistra Corbenica, ještě hodiny potom nacházela zelené nitky zachycené ve svých vlasech.

Pomalu sáhla do kapsy a vytáhla z ní složený pergamen. „Potřebuju jenom váš podpis.“

Tak. Vyslovila to. Okamžitě se jí ulevilo. Kyvadlové hodiny v rohu odtíkávaly vteřiny, každá dopadala s plesknutím na podlahu jako dešťové kapky. Ruka se jí trásla, když učitelé podávala papír. Muž chvíli nic neříkal a nehýbal se, až náhle vyrazil proti ní.

Effy vrávoravě, instinktivně ucouvla, když jí vytrhnul papír z ruky.

Mistr Corbenic se krátce, tiše zasmál. „U všech Svatých, teď už se přece nemusíš chovat jako zastydlá panna.“

Její puls byl tak hlasitý a rychlý, až téměř přehlušil i Effyin vlastní hlas. „Pořád jste můj poradce...“

„Ano, není to zvláštní? Byl jsem si jistý, že tě děkan Fogg vyhodí. Nebo mě.“

„Nikommu jsem to neřekla,“ vypravila ze sebe se zarudlými tvářemi.

„Ale stejně se o tom začalo povídat, ne?“ namítl mistr Corbenic a najednou vypadal, jako by mu splaskl hřebínek. Opřel se o svůj velký stůl a jednou z obrovských tlap si prohrábl černé vlasy. „Děkan Fogg si mě minulý týden zavolaal. Zuřil. Tohle by mě mohlo stát kariéru.“

„Já vím.“

Věděla to moc dobře, bylo to to jediné, nač dokázala myslet, když se nad ní rozkročil, zatímco seděla v tomhle křesle. Když jí položil dlaň zezadu na hlavu a ve sponě jeho pásku se zalesklo slunce, Effy byla schopná myslet jen na to, jak nebezpečné to všechno je. Mistr Corbenic byl mladý, pohledný, oblíbenec celé fakulty. Děkan ho zval k sobě na čaj. Nepotřeboval ji.

Ale dokázal dělat, jako kdyby ano. „Jsi tak hezká,“ tvrdil jí a znělo to, jako by skoro nemohl dýchat. „Je utrpení dívat se, jak sem každý týden chodíš s těma svýma zelenýma očima a zlatýma vlasy. Když odejdeš, dokážu myslet jen na to, kdy se zase vrátíš a jak mám vydržet dívat se na něco tak krásného, čeho se nemůžu dotknout.“

Držel její obličej v dlaních něžně jako muzejní kurátor, který se dotýká exponátů. A Effy cítila, jak jí srdce poskočilo a zatřepotalo se stejně, jako když četla svůj oblíbený úryvek z *Angharad*, ty stránky s trvale ohnutými rohy.

„To je všechno, co jsi ode mě potřebovala?“ Mistr Corbenic přejel perem po stránce a vrazil jí dokument zpátky do ruky. Pak si tiše, posměšně odfrknul. „Víš dobře, co si myslím, Effy. Jsi chytré děvče. Máš potenciál, stačí jen, když přestaneš chodit s hlavou v oblacích. Ale aby se studentka prvního ročníku pustila do tak velkého projektu? To je nad tvoje schopnosti. V první řadě nechápu, proč Myrddinův fond pro tuhle práci oslovil studenty. A taky – předpokládám, že jsi ještě nikdy nebyla jižně od Lalestonu?“

Effy zavrtěla hlavou.

„No, Jižní cíp je místo, odkud mladé dívky utíkají, ne naopak. Bylo by pro tebe snadnější zůstat tady v Caer-Iselu a snažit se vylepšit si známky. Pokud potřebuješ doučování na předmět mistra Parriho, můžu ti s tím pomoci.“

„Ne,“ odpověděla rychle Effy a zastrčila si pergamen do kapsy. „To není třeba.“

Mistr Corbenic na ni upíral neproniknutelný pohled a světlo pozdně odpoledního slunce se odráželo od ciferníku jeho hodinek. „Patříš k těm dívkám, které si s oblibou komplikují život. Kdybys nebyla tak hezká, už dávno by to s tebou špatně dopadlo.“

Effy odešla z jeho pracovny s pálícíma očima, ale odmítala se rozplakat. Cestou fakultním vestibulem si všimla, že na seznamu studentů je její jméno přeškrtnuté a místo něj je napsáno *kurva*.

Když se přesvědčila, že se nikdo neblíží, strhla papír z nástenky, zmuchlala ho do kuličky a odnesla z budovy. Srdce jí bušilo. *Jižní cíp je místo, odkud mladé dívky utíkají, ne naopak.* Možná tam opravdu utíká. Možná si opravdu komplikuje život.

Jenže to nemohla dál snášet, ten zvuk povodně v uších, opar před očima, noční mûry potlačované jen ničivou silou prášků na spaní. Nebyla jižanka, ale věděla, jaké to je, topit se.

Prošla kolem knihovny na molo. Tam zůstala stát, nakláněla se přes zábradlí a vítr ji štípal do tváří, když zahodila zmuchlaný papír do ledových vln jezera Bala.

TŘI

Co je mořská panna, než dívka napůl utopená,
co selkie je, ne-li pak vzdorovitá žena?
A příběh, toť rybářská síť, jež vytáhne je
z něžného víru vln temné beznaděje.

„ELEGIE PRO SIRÉNU“ ZE SBÍRKY POETICKÉ DÍLO

EMRYSE MYRDDINA, 196–208 P. P.

Effy si strčila výtisk *Angharad* do kabelky. Kufr měla plný kalhot a nových roláků a teplých vlněných ponožek. Rhia ji šla provodit na nádraží.

„Určitě tě nemůžu přemluvit, abys to nedělala?“ zeptala se.

Effy zavrtěla hlavou. Cestující proudili kolem nich jako jednolitá masa šedé a zlatohnědé. Rhia byla velkorysá, chytrá a měla otevřenou mysl. A taky laskavá, takže se nikdy nezmínila o klepech, které kolovaly o Effy a mistru Corbenicovi.

Nevěděla ale o růžových pilulkách, které Effy nosila neustále u sebe pro případ, že by se okraje věcí začaly rozmazávat. Nevěděla o králi kouzelných a nikdy nepřečetla jedinou stránku z *Angharad*. Nechápala, co znamená pro Effy Myrddin, a nerozuměla tomu, před čím její kamarádka utíká. Rhia byla jižanka – ale nevěděla, jaké to je se topit.

Kolem nich se protáhla nějaká žena v modrém kloboučku a šlápla Effy na nohu. „Bude se mi stýskat. Řekni Maisie, že si může vzít můj pokoj.“

„Řeknu.“ Rhia se kousla do rtu a pak se jí podařilo vykouzlit jeden z jejích mimořádně zářivých úsměvů, když vlak za nimi zapískal jako čajová konvice. „Bud' opatrná. Bud' chytrá. Bud' laskavá.“

„Všechno najednou? To bude náročné.“

„V tom případě mi budou stačit dva body. Vyber si sama,“ vyzvala ji Rhia. Natáhla se k Effy, aby ji objala. Effy na okamžik zavřela oči, zabořila obličej do Rhiiných načechraných hnědých vlasů a cítila se klidnější než moře v bezvětrí.

„To už zní rozumněji,“ zamumlala. Odtáhly se od sebe, když do nich strčila matka táhnoucí za sebou dvě našťavané děti. „Děkuju ti.“

Rhia se zamračila. „Za co?“

Effy neodpověděla. Vlastně ani sama nevěděla. Byla prostě vděčná, že tady na nástupišti nestojí sama.

Ostatní cestující vydechovali obláčky páry, cinkaly řetízky peněženek a opasků, vysoké podpatky tichounce bubnovaly do dláždění. Effy dovezla svůj kufr do vagonu a pak se dívala z okna, jak vlak vyjíždí z nádraží. Neodvrátila se, dokud se jí mávající Rhia neztratila v davu.

Chtěla ve vlaku pracovat, dokonce si dala do kabelky skicák a tužku. Jenže sotva se vlak vydal přes most vedoucí k jižnímu břehu jezera Bala, hlava se jí zaplnila neurčitou, ale pustošivou hrůzou. Prázdná stránka jejího skicáku a jasné dopolední světlo odrážející se od hladiny jezera měly na svědomí, že se jí rozslzely oči. Žena sedící vedle ní si neustále přehazovala nohu

přes nohu a zase ji sundávala a zvuk hedvábí šustícího na kůži byl tak rušivý, že Effy nedokázala myslet na nic jiného.

Severní Llyr klouzal kolem ní se smaragdovou zelení zimy. Když musela v Lalestonu přestupovat, napůl omámeně vyvlekla kufr z vagonu a přešla nástupiště na druhou stranu. Z okna teď neviděla nic, vzduch tu byl vlhký a hutný a po skle stékala dešťová voda.

Do Saltney přijeli, právě když na hodinách odbila pátá. V Caer-Iselu se dokonce i v zimě slunce pořád tvrdohlavě drželo na linii obzoru. V Saltney byla obloha zatažená, skoro černá, bouřkové mraky se vlnily jako pára nad hrncem.

Když vystoupilo posledních pár cestujících, Effy zůstala stát v kaluži usazeného světla pouliční lampy a zírala na temnou prázdnou silnici. Nevěděla, kam jít.

Mysl měla zamlženou. I když si Iantův dopis tolikrát přečetla, najednou se nemohla rozpomenout na jméno jeho advokáta, který ji měl tady na nádraží vyzvednout – Wheathall? Weathergill? Neměla žádné telefonní číslo, na které by mohla zavolat. A když hleděla na opuštěnou silnici, žádné auto nikde v dohledu nebylo.

Viděla jen řadu malých ošuntělých budov se dveřmi i okny začerněnými nánosy špíny. O něco dál spatřila shluk domků s doškovými střechami, které se zvedaly z trávy jako pahýly zubů. Odněkud se ozývalo slabé, vzdálené zurčení vody po kamenech.

Zvedl se vítr a bylo to, jako by dokázal rázem profouknout Effyin kabát i silný vlněný svetr, vháněl jí vlasy do obličeje. Cítila v něm mořskou sůl, její zrnka se jí hromadila na spodním rtu. Zavřela pevně oči, ale uprostřed čela přímo mezi obočím se jí zostrila nesmírná bolest.

Kolem ní byl jen vítr a chlad a tma, rozprostíraly se všude okolo, pevné a nekonečné. Až do rána už tudy žádný jiný vlak nepojede, a co bude do té doby dělat? Třeba pro ni vůbec nikdo nepřijede. Třeba byla celá ta soutěž jen fraška, žert na účet naivních prvků.

Nebo něco ještě horšího: trik, jak nalákat mladou dívku na vzdálené a nebezpečné místo, odkud se už nikdy nevrátí.

Všichni tvrdili, že na celé té akci je něco divného. Něco podezřelého. Rhia ji varovala, dokonce i mistr Corbenic ji varoval. Stejně se vrhla do neznáma jako špaček proti okenní tabulce, netušící, že je před ním sklo.

V hrdle jí stoupala panika. Přes lesk nevyplakaných slz spatřila v dálce obdélníkovou šmouhu. Popošla k ní blíž a rozeznama, že je to telefonní budka.

Effy zvedla kufr a vtáhla ho za sebou do budky. Roztřesenými prsty zalovila v kapse, našla pár mincí a nacpala je do otvoru.

Před vytočením čísla zaváhala. Něco v ní chtělo praštit sluchátkem zpátky, ale jiná část její bytosti zoufale toužila slyšet známý hlas. A tak vytočila číslo, které znala z paměti.

„Haló?“

Ten hlas pronikl tichem k ní. „Mami?“

„Effy? To jsi ty? Odkud voláš?“

„Jsem v Saltney,“ vyhrkla rychle. „V Jižním cípu.“

Skoro před sebou viděla nepatrnou prohlubeň mezi matčinými obočími. „Co tam u všech Svatých děláš?“

V tu chvíli se v Effyině hrudi otevřela podivná prohlubeň. Neměla volat.

„Dělám na jednom projektu,“ oznámila. „Na sídle, které bude muzeem Emryse Myrddina. Byla to taková soutěž pro studenty architektury, kdo pošle nejlepší návrh, a vybrali můj.“

Na druhém konci zavládlo ticho. Effy před sebou skoro viděla matku schoulenou v křesle, se skleničkou v ruce, v níž ještě zbývá hlt ginu. „No a proč brečíš?“

Effy se prudce stáhlo hrdlo. „Jsem na nádraží. Nevím, jestli mě někdo přijede vyzvednout, a nemám žádné číslo, na které bych mohla zavolat...“

Její matka se rychle, ostře nadechla. A pak: zvuk ledu, jak si nalévala další sklenku. „Tebe nenapadlo požádat o telefonický kontakt, než ses vydala do nějaké bezejmenné díry, která je, já nevím, šest hodin jižně od Draefenu? To se mi ani nechce poslouchat, Effy. Děláš jedno špatné rozhodnutí za druhým.“

„Já vím.“ Effyina ruka se sevřela kolem sluchátka. „Mrzí mě to. Nemohla by ses zeptat dědy, jestli by...“

„Nemůžeš pokaždé čekat, že tě bude někdo tahat z bryndy,“ přerušila ji matka. „Nebudu žádat dědečka, aby jel potmě šest hodin až někam do Jižního cípu. Poslouchej se chvíli.“

Jenže Effy slyšela jen tlumený zvuk vln.

„Nezachovala bych se jako dobrá matka, kdybych tě v tomhle podporovala. V jednu chvíli to už prostě musí být tak, že buď plaveš, nebo se utopíš.“

Effyiny tváře zvlhly slzami. Telefon jí skoro klouzal z rukou. „Omlouvám se. Nemusíš budit dědu. Já jen zkrátka nevím, co mám dělat.“

„Nejdřív se uklidni,“ poradila jí matka rázně. „Nebudu s tebou mluvit, když se chováš takhle. Nemáš už zase ten svůj záchvat? Ty svoje vidiny?“

„Ne,“ odpověděla Effy. Venku pulsovala a vířila temnota.

„Bereš ty léky?“

„Ano.“

„Tak si zase jeden vezmi. Dobře? A zavolej mi, až se uklidníš.“

Effy přikývla, i když věděla, že to matka nevidí. Stejně ale držela telefon, dokud se matčin dech nevytratil a dokud jí tiché cvaknutí na druhém konci neoznámilo přerušení spojení.

Effy pustila telefon z ruky a nechala sluchátko houpat na drátu. Otevřela kabelku a vylovila z ní skleněnou lahvičku, ze které odšroubovala víčko a vyklepala z ní jedinou pilulku. Byla růžová jako zavité poupě, které uschlo dřív, než se stačilo rozví-
nout.

Effy si prášek strčila do pusy a spolykala ho bez zapití.

Trvalo pár minut, než její zběsile pádící puls zpomalil. Tyhle prášky užívala v jednom kuse už od svých deseti. Teprve v ordinaci dětského lékaře se dozvěděla, že se těm okamžikům paniky, těm uklouznutím z normálu, říká *záchvaty*.

Doktor jí tehdy podal lahvičku růžových tabletek a druhou rukou zahrozil prstem, jako by ji káral za něco, co ještě nestačila udělat.

„Musíš s nimi opatrně,“ nabádal ji. „Ber je, jenom když je budeš opravdu potřebovat. Když začneš vidět věci, které nejsou skutečné. Rozumíme si, slečinko?“

Bylo jí deset a už se vzdala snahy vysvětlovat, že to, co vidí, je skutečné, i když tomu nikdo nevěří.

Dívala se na trs stříbrných chlupů trčící z doktorova levého ucha, když odpovídala: „Chápu.“

„To je dobře,“ přikývl lékař a stroze, věčně ji poplácával po hlavě. Matka sbalila prášky do kabelky. Vyšly spolu z ordinace do vlhkého jarního rána a pod rozkvetlou hrušní se matka zastavila, aby se hlasitě vysmrkala do kapesníku. Alergie, prohlásila. Oči měla ale zarudlé, a když se vrátila domů, zavřela se na celé hodiny do svého pokoje. Nestála o to mít bláznivou dceru, stejně jako Effy nestála o to být šílená.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tíha vody***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.